

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. M. i K. M.

przeciwko J. C.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt V ACa 321/13,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

3) przyznaje adwokatowi W. M. ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wynagrodzenie w kwocie 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżąca powinna wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie wykładni albo stosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi skarżąca nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego dotyczącego naruszenia - w brzmieniu pierwotnym - art. 38 ust. 1 pkt f ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 121, poz. 770) prezentując w sposób ogólny i skrótowy własną ocenę poglądu wyrażonego przez Sąd drugiej instancji i nie przedstawiła argumentów, które wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżąca nie odnosi się też do innych, poza dokonaną wykładnią art. 26 § 4 k.s.h., argumentów tego Sądu wywiedzionych w oparciu o materiał dowodowy odnośnie do przekształcenia spółki cywilnej w spółkę jawną

oraz pomija zarówno przytoczone przez ten Sąd stanowisko judykatury, jak i to, że zarzut wskazany we wniosku odnosi się tylko do jednej z wierzytelności objętych potrąceniem. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 7 w zw. z § 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).